

Obstal je, z rokami oprt na kolena, globoko upognjen. Da je lahko še stal na nogah, mu je dalo novih sil. Tako se je premaknil v gibanje. Vso svojo težo je naslonil na nasprotni veter, ki je vlekel ostre koščke prahu skozi prostor brez dimenzij. Včasih se je zgrudil. Mehko je obležal in je dolgo zbiral moči. Potem je šel z obrazom naprej. Enkrat je dolgo ostal tako. Toda stresel je s sebe prašni kup in bilo je jutro, pred njim pa pokrajina z ožganimi bilkami in črnimi ostanki krošenj. Prišel je na neko višino. Klical je na vse strani. Veter je odnašal. Dolgo je prisluškoval. Tudi vse naslednje dni.

S skorjastih tal je pobiral gomazeče živali, zadržaste, z mavrico barv na sluzasti površini. Za njim je šel pes, že nekaj časa. Zvrtničene dlake, s povešenim repom se je ustavljal ob steklenih bitjih, ovohaval jih je, da so mu plale vrtne strani trebušne votline, vendar se jih ni lotil. Človek je razločno čutil, da ima nekoga za seboj. Bal se je ostati sam. Zato je šel naprej in ga je gledal z glavo narobe skozi svoje korakajoče noge. Pod noč si je zaželel, da bi ga imel pri sebi. Sesedel se je in ga je še zmerom vabil. Žival se je približevala. Obstala je pred njim in gledala sta si v oči. Kadar se je človek zganil, je pes zarežal. Le s pogledom ga je vso noč držal od sebe. Zjutraj sta bila oba volčja. Dotipal se je kamenja in s tem ga je med begom odganjal. Ko pa je ostal sam znotraj krožnice obzorja, bi bil zatulil, da bi se vrnila stekla pošast in njena nevarna bližina.

96 Vračal se je po lastni sledi, toda prihajal je drugam in tudi sledovi so kmalu izginili. Da bi imel družbo na poti, se je pogovarjal sam s seboj. Toda zbal se je lastnega glasu in če bi mogel, bi ustavil tudi bitje srca, ki mu je tako glasno plalo v sencih. Da bi ga uti-

šal, je sedel z glavo med kolena, toda takoj je spet planil na noge in je tekel kot brez uma do izčrpanosti, hlipal je za zrakom, a si ni upal obstati.

Igrala je na klavir. Ni videl fatamorgane, le slišal je zmerom bolj razločno. Melodija je zmerom znova vstajala iz spuščanja. Trajalo je več dni. Vsak večer je ugašala pesem z dnevno lučjo in bil je prepričan, da je zjutraj ne bo več. Toda z dnevom se je spet oglasila in tudi ona je bila spet tu.

Sedela je za velikim, oglatim in črnim klavirjem, v baletnem kostumu, na vrtljivem stolčku s tremi zavitimi nogami. Kadar se je dotaknila katere med črnimi tipkami, so se nad klaviaturo za hip prikazali njeni hitri prsti. In sploh ni spremenila izraza v obrazu, le veter je igral z vrtincem njenih dolgih las v vzdušju glasbe.

Mirno je opazoval njeno prihajanje in odhajanje, dokler ni nekega večera prijel skale in jo treščil v notranjost klavirja. Strune so se poslednjič oglasile, potem se je sesul sam vase, da ga ni nič ostalo. Umaknila sta se na drevo, kjer sta si v golih vejah spletla gnezdo. Ko se je vrnil, je visela njena bela obleka na rogovi in zraven s trakom zvezan par baletnih copatk. Brez igre jo je ostro vzel in njun ptičji krik je poletel med glasove noči.

Zjutraj sta šla na pot in ni se več ozrla za svojim klavirjem. Oživel pa je njen obraz, kakor da bi se vanj preneslo trepetanje glasbe. Tako sta hodila ves dan, on nekaj korakov pred njo, s težkim odlomkom klavirja v rokah. Zvečer sta prišla do podrte katedrale. V njeni prostorni notranjščini sta dolgo iskala svoj kot. Neprestano sta se prebujala ločena. Strastno sta se iskala. Nad njima so boljčali s sten svetniki ozkih obrazov in velikih oči. Druga noč jima je minila med podrtimi stebri antičnega templja. Ob mesecu sta se skušala nagledati življenja svojih teles. Jutranji svit je ugasnil svetlobo noči.

37 Prebijala sta se preko ravnine, porasle s šopi visoke,

ostrolistne trave. Včasih so ju vztrajno zasledovale zveri, da si ponoči nista upala zaspati. Čez dan sta prekinjala hojo in medtem ko je eden utonil v težkem snu, se je drugi boril s spancem in je oprezoval naokoli. Zato sta bila še daleč od gora, ki so zapirale obzorje.

Vpitje, ki ju je prebudilo, ni bilo živalsko. Okrog njiju so stali polnagi ljudje, vsak je pobral kamen s tal in ga je zdaj tehtal v roki s kratkimi, topimi prsti. Opazila sta kretnje - to je bila njihova govorica. Le malo so jo dopolnjevali glasovi. Lahko sta jih razumela, lahko sta se sporazumevala z njimi. Prestopili so nekaj korakov razdalje in igro je bilo treba začeti znova. To se je večkrat ponovilo in sprevidela sta, da se ne da nič prehiteti. Okrog njiju se je ožil živi obroč. Zazidala so ju gola telesa. Roke so segle po njej. Omamili so ga z udarcem pobebelele čeljusti velikega goveda. Prevalila ga je s sebe in mu rešila življenje.

Živelii so v votli gori. Včasih jim je plaz zaprl izhod, ko je zgrmel na kup pred njihovo votlino. Dneve dolgo so čepeli na svojih petah in so opazovali, kako vse močnejše prodira modra svetloba skozi vse tanjše plasti, dokler se niso tako stanjšale, da so jih mogli predreti s palicami in rokami. Po komaj utrlih stezah so vsak dan odhajali po hrano. Kdor ni mogel nabirati sam, temu niso nosili. Ležal je široko odprtih oči pod sigastim svodom, ko pa je začutil konec, se je odplazil umret iz votline. Požrle so ga živali, ki jih ni mogel požreti.

Postal je eden izmed njih, toda tega se je zavedal. Njo pa, ko že ni več bila nova v hordi, je lahko večkrat dobil. Lahko pa se je približal tudi drugim, ki jih je bila sama radovednost. Počasi se je vse sesedlo v kalup vsakdanjosti.

38 Že dolgo si je zelo prizadeval. Kamen in palica. Bilo je mnogo trdega dela, dokler ni nekega dne popolnoma uspeło. Iznajdba mu je prinesla velik ugled. Oskrbovali so ga z vsem potrebnim, on pa je izdeloval sekire. Nič več mu

ni bilo treba vsak dan po hrano, na robu votline je opravljal svoje delo in ona je ostajala z njim. Odslej bi lahko pripadala samo njemu.

Oborožil jih je in je zmerom bolj izpopolnjeval svoj izum. Nekega dne mnogih ni bilo nazaj, toda ostali so se zmagovito vrnili. S kamenitim in koščnim orožjem, s kožami in zalogo hrane. Prignali so tudi ženske. Z vriščem so si jih razdelili ubijalci njihovih mož.

Izdelovalec sekir si je ogledal spretne narejene izdelke in umetno okrasje na telesih zajetih žena, zjutraj pa se je napotil z majhnim spremstvom do sosednjih votlin. Niso si več upali vanje, sam je šel noter in ko je v mraku spregledal, so bile stene in strop okrog njega poslikane z živalmi in nanje je bilo položenih mnogo črnih rok. Pod poslikanim stropom sredi votline je bil v krog položen kameniti venec in v njem je bila debela plast pepela. Pričel je kopati z rokami. Opekel se je, ko je odgrebel nekaj žerjavice. Potisnil je roki v blato, potem je teklen ven in med splošnim vpitjem nabral nekaj suhljadi. Spet je izginil v votlini, nenadoma pa se je pojavil na robu z gorečo vejo.

Šli so pred njim, okoli njega in za njim, namršeni, brez kretnje govora še sami med seboj. On pa je pritikal k plamenu nove kose lesa, metal je proč ogorke, da so cvrčali na poti in so jih zadaj vselej obšli v velikem loku.

Zgoraj, pred vhodom v votlino, so mu vsi stopili na pot in dolgo je stal pod njimi z dogorevajočo vejo in jim je z znaki dopovedoval, da začenja z ognjem novo poglavje človeške zgodovine. Spet se je opekel, srdito je zalučal zadnji ogorek od sebe, nakar so se zgoraj razšli, le nekaj starcev ga je počakalo in ti so ga bodrilno trepljali po ramah. Otresel se jih je in je v notranjosti sedel v svoj kot in ni dvignil pogleda, dokler ni vetopila.

99

Obstala je v ustju votline, zravnan in lep. Držala je plitvo skodelico in v njej so se kadili zогleneli koščki. Slovesno je odšla na sredo votline, medtem ko so se

vsi magnetli po najbolj temnih kotih in jih je strah prilepil ob stene. Pokleknila je in je z dihom oživiljala ogenj. Soj je zagorel na njenem obrazu. Dolagala je suho travo in koščke lesa, dokler ni začutila plapolanja na ravno stegnjenih dlaneh.

Ogenj je pregnal temo iz bivališča ljudi. Zdaj so si upali že takó blizu, da jih je dosegla toplota. Ko so se ogreli, so se spoštljivo obračali k njej, ki ji je gorelo v očeh. Zato so obstali nizko pri tleh, medtem ko je stregla ognjišču s pomembnimi kretnjami.

Vsakdanjost je postala drugačna. Spet so odhajali po hrano, medtem ko sta ostajala v votlini, vsak po svoje zaposlen. Gledal jo je iznad kamnov, nad njenim ognjem. Približal se ji je kakor moški. Takrat so prišli in stopili vmes. Hotel jim je pokazati, odrinil jih je in jo potegnil od ognja.

Pobili so ga. Vstal je in spet so ga pobili. Ona je bila z glavo v svođu, visoko nad dogajanjem v blatu. Kleče so jo malikovali. Tedaj se mu je utrgal vrisk, da se je pognal iz votline. Niso ga zadržali. Ponoči se je vrnil. Od daleč je videl soj in sence ob ognju. Poklical jo je - ni se ganila. Kriki so parali noč - ni prišla.

Zjutraj se je obrnil na dolgo pot. Prišel je na rob džungle. Zavpil je v globino. Kmalu je dobil odgovor.

100 Z eno roko se je potegnil na drevo. Zmerom bolj visoko. Tam so ga čakali. Nemirnih oči pod izboklimi loki. Šel je mednje in sprejel njihov zakon.